

Басните на Езоп

Издателство „Фют“

Басните на Езоп

Анна Милбърн
Илюстрации Линда Едуардс

Съдържание

Лъжливото овчарче	6
Щурецът и Мравката	12
Царят на птиците	16
Магаренцето и Вълкът	24
Как Костенурката се сдобила с коруба	26
Лисицата и Враната	31
Слънцето и Северният вятър	34
Танцуващата Камила	38
Заекът и Костенурката	44
Градската и Селската мишка	52
Честният дървар	63
Лисицата и Щъркелът	68
Как пчелите се сдобили с жило	74
Лъвът и Мишката	81
Костенурката, която искала да лети	86
Тръстиката и маслината	92

Лъжливото овчарче

– Уф, толкова е скучно тук. Нищо интересно не се случва. Всеки ден едно и също – пухтяло недоволно малкото овчарче и с досада гледало овцете, които си пасели кротко. – Сутрин ги извеждам, по цял ден обикалям поляните, вечер се прибирам и на сутринта пак подхващам същото.

Овчарчето ядовито размахало гегата и подкарало овцете по стръмния склон на хълма. Стигнало до обширна поляна със сочна зелена трева и завърнало стадото да пасе, а то полегнало на сянка под един храст.

„Не съм роден аз за овчар – мислело си момчето и късало листенцата на една маргаритка. – Роден съм за велики дела! Можех да бъда звероукротител например. Велик укротител на лъвове!“

Момчето скочило на крака и размахало гега.

– Хоп! – извикало властно момчето, размахвайки въображаем камшик към също толкова въображаемите лъвове.

Овцете изплашено се разбягали по поляната.

– Глупави овце! Тук няма никакви лъвове! – викнало ядосано овчарчето и намусено се отпуснало отново под храста.

– Как да стана велик укротител, когато наоколо дори един лъв няма! – мрачно мърморело то. – Ще трябва да продължа да се занимавам с тези скучни глупави овце.

Погледът му се зареял по дърветата на гъстата гора, която тъмнеела отвъд поляната.

– Сигурно е пълна с вълци – казало си овчарчето и в миг погледът му блеснал. – Ха, господарят винаги ми е казвал да се пазя от тях... Всички много ще се разтревожат, ако си помислят, че има вълк – момчето захихикало злорадо. – Ама че смях ще падне!

Господарят и ратаите прекопавали зелето, когато откъм гората се чули изплашените викове на овчарчето:

– Помо-о-о-щ! Вълк! Вълк!

– Бързо! – викнал господарят към ратаите. – Трябва да помогнем на овчарчето!

Той грабнал една лопата и хукнал по хълма към гората. Ратаите и те се втурнали след него. След тях изтичала и господарката. А след нея хукнали конярчето и краварката. Всички тичали, колкото крака ги държали. Бързали да спасят овчарчето и овцете от вълка.

Но като стигнали до върха на хълма, що да видят! Овцете спокойно хрупали сочна тревица, а овчарчето било ухилено до уши. Господарят, останал без дъх, се вцепенил намясто от изненада. В гърба му се блъснали ратаите, в тях се ударила запъхтяната господарка, в нея – конярчето, а в гърба на конярчето забила нос краварката.

– Къде е този вълк? – размахал страховито лопата господарят.

– Абе хора, няма никакъв вълк – изкикотило се овчарчето. – Исках да видя само какво ще направите.

– Какво!? Искаш да кажеш, че си зарязахме работата и тичахме дотук за няма нищо!? – зачервил се от яд господарят.

– Е, не за нищо – подигравателно отвърнало овчарчето. – Зачервените ви лица наистина ме развеселиха.

И нахалното момче се запревивало от смях.

– Само дето си загубихме времето! – троснал се селянинът. Обърнал се и гневно заслизал по хълма, след него и недоволните ратаи, а след тях – господарката, конярчето и краварката.

На другия ден от върха на хълма пак се чул уплашен вик.

– Вълк! Помощ! Вълк!

Отново господарят и ратаите хвърлили мотиките и хукнали да спасяват момчето.

След тях забързала господарката, а след нея затичали конярчето и краварката. Всички бързали, колкото крака ги държали, за да спасят овчарчето и овцете от вълка.

Слънцето и Северният вятър

Северният вятър се гордеел много със своята сила.

Един ден той срещнал Слънцето и се похвалил:

– Аз съм по-силен от тебе!

– Не е вярно! – засмяло се слънцето.

– Как така не е вярно? По-силен съм и всички се страхуват от мен! – изфучал Вятърът. – Като духна, мога да потопя корабите в морето и да издухам птиците от небето.

Мога да изкореня дърветата и да отнеса покривите на къщите. А ти? Ти какво можеш?

– Аз мога други неща – усмихнало се ведро Слънцето. – Мога да накарам цветята да цъфтят, топля животните и хората, помагам на дърветата да растат.

– Това е нищо! Спри да се хвалиш! – прекъснал го Вятърът. – Ако си премерим силите, ще те надвия. Виж оня човек, дето върви по пътя долу. Който го накара да си съблече палтото, той е по-силният. Е, ще се преборим ли?

– Добре! – съгласило се Слънцето.

– Аз съм пръв. Стой и гледай как се правят тези работи! – изфучал вятърът и духнал, за да отнесе шапката на човека.

Ала човекът успял да хване шапката навреме и я нахлупил още по-здраво на главата си. Северният вятър се ядосал, надул бузи и духнал по-силно. Палтото на човека се разтворило.

– Е, видя ли? – обърнал се Вятърът към Слънцето.

Ала като погледнал пак надолу, видял, че вместо да се съблече, човекът хубавичко се е загърнал в палтото и е закопчал всички копчета чак догоре.

Ах, как се ядосал Вятърът! Намръщил се страховито, поел дълбоко въздух и духнал с цялата си сила. Човекът залитнал и едва не паднал. Вятърът развял палтото му, но не могъл да го смъкне от гърба му. Напротив, човекът измъкнал един шал и го увил около врата си.

